

**+
ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΕΡΑΡΧΗΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΜΑΚΑΡΙΟΝ ΚΟΡΙΝΘΟΥ
ΤΟΝ ΝΟΤΑΡΑΝ**

Ποιηθεὶς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει τοῦ Ἀθωνος

+ 1995 +

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΜΑΚΑΡΙΟΝ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΟΡΙΝΘΟΥ, ΤΟΝ ΝΟΤΑΡΑΝ.

* * *

Μετά τό, Εὐλογητός, ὁ ψαλμός 142

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου. Εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου· καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος· καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμέ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπεν τὸ πνεῦμά μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἀκουστὸν ποιήσόν μοι τὸ πρῶτὸ τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἤρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σέ κατέφυγον.

Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου. Καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολεθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου· καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

τό, Θεὸς Κύριος καὶ τὰ Τροπάρια

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Μακαριότητος τρυφῶν Θεοφόρε, μὴ ἐπιλάθου τῶν σῶν τέκνων αἰτούντων, τὴν πατρικὴν Μακάριε Κορίνθου ἀρωγὴν, ὅπως διεκφεύγοντες, πειρασμοὺς τοὺς τοῦ βίου, τοῦ Χριστοῦ τηρήσωμεν, ἐντολὰς ζωηφόρους, καὶ αἰωνίου τύχωμεν χαρᾶς, σὺν σοὶ καὶ παῶσιν, Ἁγίοις τρισόλβιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι,
εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων,
τίς δὲ διεφύλαξεν,
ἕως νῦν ἐλευθέρους,
οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα ἐκ σοῦ,
σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις αἰεί,
ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν' ψαλμός·

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶν διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

Ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ακουτιεῖς με ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Απόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιόν μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Απόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριζόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσιν.

Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Αγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

‘Ο Ν’ μεθ’ ὃν ὁ κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

“Σοὶ ἱκεσία ἔμποθος, Μακάριε Κορίνθου. Ἀ(θανάσιος).”

Ὡιδὴ α'. Ἦχος πλ.δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Σοῦ τὴν εὐχὴν ἐξαитуμένῳ πρόσχες μοι, θεῖε Μακάριε, καὶ παθῶν τὴν ζάλην, ὡς ταχέως κόπασον, εἰρήνην χαριζόμενος, τὴν τοῦ Πνεύματος ὅπως, τιμῶ τὴν πάνσεπτον μνήμην σου, καὶ τὴν βιοτὴν μακαρίζω σου.

Οὔτε τὸν πλοῦτον ἀγαπήσας πώποτε, οὐδὲ σαρκὸς ἡδονάς, καὶ τὴν ἐκ τοῦ γένους Πάτερ περιφάνειαν, προείλου ταπεινότητι, ἐξαρτᾶσθαι Κυρίου, διὰ περισσεϊαν χάριτος, ἣν κάμοι παράσχοις πρεσβείαις σου.

Ἰερωτάτην ἐξελέξω Ἅγιε, ἀπὸ παιδὸς ἀγωγήν, τῷ Χριστῷ ἐδόθης, ὥσπερ ὀλοκάρπωμα, διὸ κάμὲ ἀξίωσον, πάντα βίον Κυρίῳ, ἀνατιθέναι ἀείποτε, καὶ Αὐτῷ κολλᾶσθαι ἐκ πίστεως.

Θεοτοκίον

Ἰκετικῶς τῇ μητρικῇ πρεσβείᾳ σου, Θεομακάριστε, καταφεύγω κράζων, σῶσόν με τὸν δειλαιον, τὰς πράξεις χαριτοῦσά μου, καὶ ὀρθοῦσα τὸν βίον, ὅπως εὐθύνω πορείας μου, κατὰ τοῦ Δεσπότη τοῦ θέλημα.

Ωιδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Κεκτημένος τὸν πλοῦτον, τῆς κοσμικῆς γνώσεως, διὰ τῆς τοῦ Πνεύματος δρόσου, ταύτην ἐπηύξησας, καὶ πᾶσι γέγονας, φιλαδελφίας ἐργάτης, ὅθεν κάμὲ ποιήσον, Πάτερ φιλάδελφον.

Ἐκ τῆς θείας ἀγάπης, πρὸς τὰς σκηναὺς ἔδραμες, ἔνθα ὁ Δεσπότης ὑμνεῖται, ὥσπερ ἡ ἔλαφος, καίτοι οὐκ ἔτυχες, τοῦ ποθουμένου ὦ Πάτερ, διὸ φίλτρον χάρισαι θείας ἀγάπης μοι.

Σοῦ τὸν ἔνθεον βίον, περιχαρῶς βλέποντες, Πάτερ οἱ Κορίνθιοι ἄρδην, σὲ ἐξελέξαντο, ποιμένα τίμιον, πρὸς τὸν Χριστὸν ὁδηγοῦντα, ὃ καμὲ ὁδήγησον, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Θεοτοκίον

Ἰσχυράν μου προστάτιν παρὰ Θεοῦ ἔχων σε, ὦ Θεοκυῆτορ Παρθένε, ἐχθροῦ τὰ βέλεμνα, οὐ φοβηθήσομαι, ἀλλὰ ἐν σοὶ τὴν ἐλπίδα, πᾶσαν ἀναθέμενος, ἐλέους τεύξομαι.

Διάσωσον, τοὺς αἰτουμένους σου θεῖε Πάτερ, ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς ἐχθροῦ τοῦ ἀλάστορος, καὶ δώρησαι, μακαριότητα θεῖαν.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Κορίνθου ποιμήν, καὶ Χίου πρέσβυς ἔνθερμος, ὑπάρχων ἀεὶ προσδέχου τὰ αἰτήματα, καὶ Χριστῷ προσάγαγε, ταῦτα Πάτερ Μακάριε, δωρούμενος ταῖς σαῖς εὐχαῖς, ψυχαῖς τὴν συμφέρουσαν ἐκπλήρωσιν.

Ὡιδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Ἀγγελώνυμος πρότερον, εἶτα μακαρίας κλήσεως ἔτυχες, ἐν Χριστῷ μακαριότητα, πᾶσι χαριζόμενος Μακάριε.

Ἐπεσκόπευσας Ἅγιε, τῆς σῆς ἐπαρχίας θεοφιλέστατα, δέομαί σου ἐπισκόπησον, ἐν Κυρίῳ ἅπαν μου ἐννόημα.

Μὴ παρέχων ἀνάπαυσιν, ἅγιε Μακάριε τοῖς κροτάφοις σου, Ἐκκλησίαν διηκόνησας, ἦν διακονεῖν ἡμᾶς ἀξίωσον.

Θεοτοκίον

Πεπτωκότα ἀνάστησον, Δέσποινα καὶ δός μοι τὴν ἀγαλλίασιν, σωτηρίου ὅπως αὖθις μου, τῆς πτωχῆς ψυχῆς ἐπιμελήσωμαι.

Ὡιδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ὅταν ὁ ἐχθρός, πολεμῇ με Πάτερ ἅγιε, ὑπομονῇ πολλῇ ἐνίσχυσον, καὶ Κυρίου, τῇ γνησίᾳ με ἀγάπη κατοχύρωσον.

Θρόνον οὐρανοῦ, ἐπιγνούς μόνον ἀσάλευτον, οὐκ ἐσαλεύθης
Πάτερ τὸν ἐπίγειον, ἀπωλέσας, ὅθεν με ἐφίεσθαι αὐτοῦ ἀξίωσον.

Ὅρους πατρικούς, ἀκριβῶς φυλάξας Ὅσιε, ζωγονοῦντας
πᾶσαν ὑπαρξιν, ἀξίωσόν με, τούτοις πάντοτε πορεύεσθαι.

Θεοτοκίον

Σῶμα ἀσθενές, καὶ ψυχὴν εὐκολοσάλευτον, ἔχων Παρθένε
ίκετεύω σε, σὺ φάνηθί μου, ἰατρὸς καλὸς καὶ ἀμυντήριον.

Ὡιδῇ στ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Μακρύνας σε, ὁ ἐχθρὸς τῆς ποιμένης σου, ἡπατήθη σε ἡττῆσαι
πιστεύσας, ὅτι σοφῶς, τὸν καιρὸν τοῦτον Πάτερ, ἐξαγοράσας
ἐδόξασας Κύριον, σοῦ δέομαι ἐν πειρασμοῖς, τῇ σοφίᾳ τὸν νοῦν μου
καθόπλισον.

Ἀτάραχον, τὸ λοιπὸν ἐπέρασας, καὶ ἡσύχιον σοῦ βίου ὦ
Πάτερ, Χριστὸν ἐρῶν, καὶ διώκων νοῖ σου, ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ
ὡς ἄσαρκος, χαρίσμασι δι' ὧν κάμέ, καταξίωσον ζῆσαι Μακάριε.

Κανόνα σου, τὴν ἀγάπην ἔθηκας, πρὸς Θεὸν καὶ τὸν πλησίον
τρισμακάρο, καὶ ὠφελεῖν, ἐν παντοίοις τοῖς τρόποις, ὡς σεαυτὸν
πάντα ἄνθρωπον Ἅγιε, διὸ βοῶ σοι ἐκ ψυχῆς, τὴν διπλὴν ταύτην δός
μοι ἀγάπησιν.

Θεοτοκίον

Ἀνέκφραστος, ἡ πρὸς πάντα ἄνθρωπον, μητρικὴ σου
προστασία καὶ σκέπη, ὑφ' ἧς καὶ γώ, ὡς στρουθὸς καταφεύγων,
ἐπιζητῶ θάλψιν Δέσποινα Ἀχραντε, ἐχθρὸς γὰρ ὁ ψυχοβλαβὴς,
κατεψύχρανε πᾶσάν μου αἰσθησιν.

Διάσωσον, τοὺς αἰτουμένους σου θεῖε Πάτερ, ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς ἐχθροῦ τοῦ ἀλάστορος, καὶ δώρησαι, μακαριότητα θείαν.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα, μητρικὴν παρησίαν.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Κατὰ Παῦλον καλῶς ἐπεσκόπευσας, τῆς Κορίνθου τρισμάκαρ Μακάριε, πειρασμούς τε, ἐν σωφροσύνῃ Πάτερ διελθών, τῆς σῆς, ποιμένης ἄκων διαστάς, κοινὸς ἐφάνης κηδεστής, τῶν Ἑλλήνων θεσπέσιε· ὅθεν μὴ διαλίπης, πέμπειν τὰς πατρικὰς σου, εὐχὰς ἡμῖν ἐξ οὐρανοῦ, ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσι.

Προκείμενον. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχος. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην

(ι', 9 - 16)

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα. Δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ σωθήσεται καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται καὶ νομὴν εὐρήσει. Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ. Ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων. Ὁ μισθωτὸς δὲ καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσι τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον καὶ ἀφίησι τὰ πρόβατα καὶ φεύγει καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτὰ καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτός ἐστι καὶ οὐ μέλλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν. Καθὼς γινώσκει με ὁ Πατὴρ καὶ γὰρ γινώσκω τὸν Πατέρα καὶ τὴν ψυχὴν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων.

Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης. Κἀκεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἷς ποιμήν.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

καὶ τὸ προσόμοιον

Ἦχος πλ.β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην σου ἐσφράγισεν, ζωὴν ἢ θεία ἀγάπη, ἅγιε Μακάριε, ἐκ παιδὸς ἐλκύουσα πρὸς τὰ κρείττονα, τῆς Κορίνθου δείξασα, ποιμενάρχην ἄριστον, καὶ τῆς Χίου ἀναπλάσαντα, ἦθη τῇ χάριτι, τῆς διδασκαλίας τῶν λόγων σου· τῆς Ἐκκλησίας πάσης δέ, κηδεστήν φιλόψυχον ἅγιε· προσευχῆς ἐργάτην, μαρτύρων ὑπαλείπτῃν θαυμαστόν, πιστῶν τε μνήμην τιμώντων σου, πρέσβυν ἀκαταίσχυντον.

Ὡιδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ῥύου πλάνης παμμάκαρ, χωριζούσης Κυρίου ἡμᾶς αἰώνια, ὡς πάλαι τοὺς τῆς ἁγαρ, ἐρρύσω ταῖς εὐχαῖς σου, καὶ τὸν πόθον ὑπήναψας, τοῦ μαρτυρίου σοφῶς, Μακάριε θεόφρον.

Ἰατρὸς ἀνεδείχθης, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων πιστῶν Μακάριε, τοῦ Πνεύματος δυνάμει, διό σε ἱκετεύω, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἴασαι πάθη δεινὰ, κἀμοῦ ἀπεγνωκότος.

Ἐλεήμων εἰς ἄκρον, καὶ πτωχῶν ἀντιλήπτωρ ἐν περιστάσεσι, τοῦ βίου Ἱεράρχα, δειχθεὶς ταχὺ ἐλέους, τοὺς κρουνούς σου ὑπάνοιξον, τῷ ταλαιπώρῳ ἐμοί, σὲ ἐπικαλουμένῳ

Θεοτοκίον

Κὰν συνέχωμαι Μῆτερ, βαρυτάτῳ φορτίῳ ἁμαρτημάτων μου, ἐλπίδα σωτηρίας, ψυχῆς μου ἐπιρρίπτω, ἐπὶ σὲ τὸν φιλεύσπλαγχνον, ἀποτεκοῦσαν Θεόν, διὸ μὴ με παρίδης.

Ωιδὴ η'. Παῖδες ἐβραίων.

Ὅλος εὐχὴ ὑπῆρξε Πάτερ, βίος τίμιος ὁ σὸς καὶ ἡσυχία, γλυκασμοὺς ἐκ Θεοῦ, δεχόμενος ἀρρήτους, ὧν κοινωνόν με ποίησον, καὶ εὐχῆς ἐργάτην δεῖξον.

Πεῦματα ἅπερ τῇ ψυχῇ σου, ἐναπέσταξεν Μακάριε ἡ Χάρις, ὥς εἰς σκεύη χρυσᾶ, συνήγαγες ταῖς βίβλοις, ἀφ' ὧν ψυχὴν μου δρόσισον, καιομένην ἁμαρτίαις.

Ἴδον σε ἥλιον φωσφόρον, οἱ πανέλληνες ἐν σκότει τῆς δουλείας, ἴδοιμί σε καγώ, Μακάριε θεόφρον, δεσμὰ δουλείας θραύοντα, καὶ φωτίζοντά μου σκότος.

Θεοτοκίον

Νοῦς μου ἀνέλαιος πτωχεία, κατεσκότισται ὡς λύχνος ἐσβεσμένος, ὅθεν Κόρη τὸ Φῶς, τοῦ κόσμου ἡ τεκοῦσα, καταύγασόν με δέομαι, ἀκοιμήτοις σου πρεσβεΐαις

Ωιδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Θεοῦ ἀνάδειξόν με, θεῖε ἱεράρχα, τῶν Μυστηρίων ἐν γνώσει συμμετόχον, ὅπως ἐντεῦθεν πιστώσω, τὴν σωτηρίαν μου.

Ὅλην φιλοκαλήσαις, ἀκοσμοῦσαν Πάτερ, ἐξ ἁμαρτίας ψυχὴν μου τὴν δύσμορφον, καὶ ἐργαστήριον δείξαις, τῆς θείας κλήσεως.

Ἐπεὶ ἄφ' ὧν αἰτοῦμεν, δὸς τὴν εὐλογίαν, ὡς ποιμενάρχης φιλότεκνος Ἁγίε, καὶ Βασιλείας Κυρίου, πάντας ἀξιώσον.

Θεοτοκίον

Ἀγάπης τοῦ Υἱοῦ σου, βέλει τρῶσον Μῆτερ, τὴν ταπεινὴν καὶ ἀθλίαν καρδίαν μου, ὅπως γενήσωμαι Τούτου, Θεῖον εἰκόνισμα.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ, καὶ ἐνδοξωτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

καὶ τὰ Μεγαλυνάρια

(ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀκολουθίας)

Τῆς μακαρότητος ἐντρυφῶν, καὶ τῆς θείας δόξης, ἀπολαύων τῆς ὑπὲρ νοῦν, πάτερ Ἱεράρχα, μνημόνευε τῶν πόθῳ, τιμώντων σου τὴν μνήμην, τὴν ἀεισέβαστον.

Τῶν ἀρχιερέων τὴν καλλονήν, καὶ τῶν μοναζόντων, τὴν εὐπρέπειαν τῶν πιστῶν, πάντων τὸν προστάτην, Μακάριον τὸν Θεῖον, ἐν ᾧ σμασι καὶ ὕμνοις, ἀνευφημήσωμεν.

Δίδου πᾶσι πάντα σαῖς προσευχαῖς, Ὅσιε Κυρίου, τὰ αἰτήματα συμπαθῶς, τὰ πρὸς σωτηρίαν, τοῖς πόθῳ προσιοῦσιν, ὡς ἔχων παρρησίαν, μάκαρ πρὸς Κύριον.

ταῦτα τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου διατελέσαντος.

Θεῖόν σε φωστῆρα καὶ ὁδηγόν, ἴσμεν ἀνιόντων, ἀπὸ γῆς εἰς τοὺς οὐρανούς, λόγοις τε καὶ ἔργοις, θαυμάτων τε ἀκτίσι, Κορίνθου ἱεράρχα, θεῖε Μακάριε.

Τῆς Πελοποννήσου θεῖον βλαστόν, Πάτμου Ἰκαρίας, καὶ τῆς Χίου τὸν στολισμόν, χριστωνύμων πάντων, τὸ νέον μέγα κλέος, Μακάριε τρισμάκαρ, ὕμνοις τιμῶμέν σε.

εἰδικὸν διὰ τὸ ἐν Πάτμῳ ἱερὸν Κάθισμα Παναγίας Κουμάνας τοῦ Ἀγίου

Φύλαττε Μακάριε ἱερέ, τοὺς ἐν τῇ Κουμάνᾳ, τὴν σὴν μνήμην πανευλαβῶς, ἐν τῷ πανιέρῳ, τῆς Πάτμου ἐκτελοῦντας, καὶ πατρικῶς ἐκπλήρου, πάντων αἰτήματα.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

*Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστιν.
καὶ τὰ τροπάρια*

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς. Πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοι τὴν ἱκεσίαν ὡς Δεσπότη οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρί.

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποίθαμεν. Μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαγχνος καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαὸς σου· πάντες ἔργα χειρῶν σου καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε. Ἐλπίζοντες εἰς σὲ μὴ ἀστοχήσαιμεν· ῥυσθεῖημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων. Σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

*Εἰς τὴν ἀπόλυσιν τὸ στιχηρὸν.
Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.*

Θεῖε Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ, πάντων ἱκεσίας προσδέχου, τῶν
προσιόντων σοι, καὶ Αὐτῷ προσάγαγε ὡς πρέσβυς τίμιος, τῶν
σωμάτων αἰτούμενος, υἱεὶαν παμμάκαρ, καὶ εἰρήνην ἄσειστον
ψυχῶν τρισόλβιε· ὅπως, εὐγνωμόνως σὴν μνήμην, τὴν ἀειλαμπῇ καὶ
φωσφόρον, πάντοτε γεραίρωμεν Μακάριε.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ
λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθην, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ,
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου, φύλαττε,
εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Τῇ πρεσβείᾳ, Κύριε, πάντων τῶν Ἀγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν
σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

καὶ Ἀπόλυσις.

Στίχοι

*Δέχου αἰτήσεις, Μακάριε, σῶν τέκνων
Ἐν ψυχῇ πόθῳ σὴν μνήμην γεραιόντων.*

